15/04/2021

Επικήδειος στον μακαριστό Μητροπολίτη γέροντα Νικαίας Κωνσταντίνο

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Διαβάστε αυτούσιο τον επικήδειο λόγο που εκφωνήθηκε από τον διάκονο Βοσπόριο Μαγκαφά, υπογραμματέα της Αγίας και Ιεράς Συνόδου, στο Φανάρι τη 12η Απριλίου 2021 στην εξόδιο ακολουθία του αειμνήστου Μητροπολίτου Γέροντα Νικαίας κυρού Κωνσταντίνου.

«δοῦλον... Κυρίου... δεῖ... ἥπιον εἶναι πρὸς πάντας, διδακτικόν, ἀνεξίκακον, ἐν πραότητι παιδεύοντα τοὺς ἀντιδιατιθεμένους,...»
[Τιμ. Β΄, β΄, 24-25]

Παναγιώτατε Δέσποτα,
Σεπτὴ τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,
Εὐγενεστάτη κυρία Γενικὲ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος ἐν Κωνσταντινουπόλει,
Λαὲ τοῦ Κυρίου ἠγαπημένε•

Εις περίοδον λίαν ἐπιβεβαρυμένην συναισθηματικῶς, οὐ μόνον ἐξ αἰτίας τῶν δυσχερειῶν τῶν ἀποτόκων τῆς μαστιζούσης ἡμᾶς λοιμικῆς νόσου, ἀλλὰ καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἁρπαγῆς ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν συνοδοιπόρων ἐν τῷ βίῳ, συγγενῶν, φίλων, συνεργατῶν, συναθροιζόμεθα ἐπὶ τὸ αὐτὸ πρὸς κήδευσιν τοῦ Νέστορος τῆς ἐνταῦθα Ἱεραρχίας τοῦ Πανσέπτου Ἀποστολικοῦ καὶ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τοῦ τῷ ὄντι Φαναριώτου Μητροπολίτου Γέροντος Νικαίας κυροῦ Κωνσταντίνου, συμπληρώσαντος ἐννενήκοντα καὶ δύο ἔτη βίου, ἐξ ὧν τεσσαράκοντα καὶ ἐννέα ὡς Ἀρχιερεὺς τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Κατὰ τὸν πολὺν Χαλκηδόνος Μελίτωνα τὸν Χατζῆν, «ἰδιότυπος εἶναι ὁ Ἱεράρχης

τοῦ Φαναρίου». «Τὸ Φανάριον εἶναι φορεὺς ὑψίστων ἀξιῶν. Εἶναι ὑπομονή. Εἶναι σιωπή. Εἶναι εὐγένεια. Ἡ εὐγένεια τῶν παλαιῶν. ... Εἶναι ἡ πύλη τῆς Ἀνατολῆς, ἀνεῳγμένη πρὸς τὴν Δύσιν». Τούτων δὲ ἁπάντων ἐκφραστὴς γνήσιος καὶ ἐνσαρκωτὴς μοναδικὸς ὑπῆρξεν ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ ὁ προκείμενος ἡμῖν κλεινὸς Ἱεράρχης, ὡς ἐναργέστατα καταδεικνύεται ἐκ τῶν πλέον σημαντικῶν σταθμῶν τοῦ ἐπὶ γῆς βίου αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους χρέος ἔχομεν ὅπως κατὰ τὴν ὥραν ταύτην μνησθῶμεν.

Ὁ Χαλκηδόνιος καὶ εὐπατρίδης Κωνσταντῖνος Χαρισιάδης γεννηθεὶς τὸ θέρος τοῦ 1929 καὶ λαβὼν ἐγκύκλιον παίδευσιν ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ, εἰσῆλθε δεκαπενταετὴς εἰς τὸ κατὰ Χάλκην περίπυστον τότε τέμενος τῶν Ὀρθοδόξων Θεολογικῶν Γραμμάτων, ἀποφοιτήσας τὸ 1950, ἔτος καθ’ ὃ χειροτονεῖται ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Γέροντος Δέρκων κυροῦ Ἰακώβου Διάκονος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δέρκων, εἰς ἣν διηκόνησεν ἐν συνεχείᾳ τόσον ὡς Ἱεροκήρυξ, ὅσον καὶ ὡς Ἀρχιδιάκονος. Κατὰ τὰ ἔτη 1953 ἕως 1955 ὑπηρετεῖ τὴν διὰ πάντα ἄρρενα πολίτην ὑποχρεωτικὴν εἰς τὸν τουρκικὸν στρατὸν θητείαν. Ἐπιστρέφει δὲ κατόπιν εἰς τὴν τροφόν του Θεολογικὴν Σχολήν, ἵνα ὑπηρετήσῃ ἐν αὐτῇ ἀπὸ τοῦ 1956 ἕως τοῦ 1962, ὡς Ἐπιμελητὴς μὲν ἀρχικῶς, ὡς Γραμματεὺς δ’ ἐν συνεχείᾳ. Ἐφ’ ᾧ καὶ τὸ 1956 ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου καὶ ἀώρως τὸ ζῆν ἐκμετρήσαντος Μητροπολίτου Ἰκονίου κυροῦ Ἰακώβου, προχειρισθεὶς αὐθημερὸν εἰς Ἀρχιμανδρίτην, ὡς ἀπῄτει ἡ τάξις διὰ τοὺς ἑκάστοτε Ἐπιμελητὰς ἢ Γραμματεῖς τῆς Σχολῆς.
Ἀριστεύσας κατὰ τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ὁ Χαλκίτης κληρικὸς καὶ διακριθεὶς ἐπὶ ἐπιμελείᾳ, ἐργατικότητι καὶ φιλομαθείᾳ κατὰ τὴν ἐν συνεχείᾳ ὑπηρεσίαν αὐτοῦ παρὰ τῇ διοικήσει τῆς Σχολῆς, ἐκρίθη ἄξιος Πατριαρχικῆς ὑποτροφίας ἀποσταλεὶς τὸ 1962 εἰς Παρισίους, ἔνθα ἐπὶ τριετίαν μετεξεπαιδεύθη εἰς τὸν Κλάδον τῆς Πρακτικῆς Θεολογίας. Ἐν Γαλλίᾳ, ὁ ἤδη πολύγλωσσος Φαναριώτης κληρικὸς ἠνδρώθη ἀκαδημαϊκῶς, ἐμυήθη εἰς τὸν κοσμοπολιτισμὸν καὶ ἐξοικειώθη ἐμφανῶς μετὰ τῆς culture française, συνδεθεὶς ἀρρήκτως μετὰ τῆς χώρας ταύτης, γεγονὸς περὶ τοῦ ὁποίου ᾐσθάνετο πάντοτε ὑπερήφανος καὶ τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖ τὴν παρουσίαν του ὡς Πατριαρχικοῦ Ἐκπροσώπου κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις ἐνθρόνισιν δύο Μητροπολιτῶν Γαλλίας, τοῦ τε Σεβ. νῦν Ἀγκύρας κ. Ἱερεμίου (1988) καὶ τοῦ Σεβ. νῦν Γέροντος Χαλκηδόνος κ. Ἐμμανουήλ (2003). Ἀνακάμψας ἐξ Ἑσπερίας ὁ φέρελπις ἀκαδημαϊκὸς ἀναλαμβάνει καθήκοντα καθηγητοῦ ἐν τῇ Ἱερᾷ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Χάλκης, διδάξας τὴν Ἱερὰν Ἐπιστήμην ἀνελλιπῶς, ἀπὸ τοῦ 1966 ἄχρι τοῦ δυσοιώνου ἔτους 1971.

Τὴν 11ην Ἰανουαρίου 1972 ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος ἐκλέγει τὸν Ἀρχιμανδρίτην Κωνσταντῖνον Χαρισιάδην Βοηθὸν Ἐπίσκοπον παρὰ τῷ ἀοιδίμῳ Πατριάρχῃ Ἀθηναγόρᾳ, ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς Ἐπισκοπῆς Ἀπολλωνιάδος. Ἡ δὲ χειροτονία αὐτοῦ

τελεῖται ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ, τῇ 16ῃ Ἰανουαρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους 1972, προεξάρχοντος τοῦ τότε Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος καὶ συλλειτουργούντων τῶν ἀειμνήστων Μητροπολιτῶν Λαοδικείας Μαξίμου, Ῥοδοπόλεως Ἱερωνύμου, Εἰρηνουπόλεως Συμεὼν καὶ Κολωνείας Γαβριήλ. Ὁ νέος Φαναριώτης Ἐπίσκοπος ὑπηρέτησεν ἀρχικῶς, ἐπὶ βραχύ, ὡς Ἀρχιερατικῶς Προϊστάμενος Περιφερείας Ταταούλων, εἶτα δὲ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, παρὰ τῷ ἀοιδίμῳ, νέῳ τότε Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ Δημητρίῳ, ὡς τοποτηρητὴς τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας.

Εἰς τὰς 26 Μαρτίου 1974 ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος ἐκλέγει τὸν Ἐπίσκοπον Ἀπολλωνιάδος Κωνσταντῖνον Μητροπολίτην Πριγκηπονννήσων, εἰς διαδοχὴν τοῦ μόλις κοιμηθέντος Δωροθέου τοῦ Γεωργιάδου. Παρὰ ταῦτα, μετὰ τριετίαν, ὁπότε ὁ ἀείμνηστος Γέρων Δέρκων Ἰάκωβος παραιτεῖται λόγῳ γήρατος, ἡ Ἐκκλησία κρίνει ἀπαραίτητον τὴν μετάθεσιν τοῦ Πριγκηπονννήσων Κωνσταντίνου εἰς τὴν ἱστορικὴν Μητρόπολιν τῶν Δέρκων (15 Μαρτίου 1977), τὴν ὁποίαν ὁ σπουδαῖος οὗτος ἐκκλησιαστικὸς ἀνὴρ θεοφιλῶς θὰ διαποιμάνῃ ἐπὶ σχεδὸν τριάκοντα καὶ πέντε ἔτη.

Τὸ ἐκτύπωμα τῆς πολυετοῦς καὶ καλλικάρπου αὐτοῦ ποιμαντορίας εἰς Δέρκους ὑπῆρξε μεῖζον. Εὗρεν ὁ μακαριστὸς ἐκεῖ τὸ ἀπαραίτητον στάδιον καὶ τὸν ἀναγκαιοῦντα χρόνον ἵνα ἐκδιπλώσῃ πλήρως καὶ ἐμφανῶς τὰ ποικίλα τάλαντα τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ. Ἠκολούθησε τὴν παύλειον ῥῆσιν «Τὸ ἐπιεικὲς ὑμῶν γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις» [Φιλιπ. δ΄, 4]. Ὑπῆρξε πανθομολογουμένως ἔντιμος, εἰλικρινής, συνεπής, ὀλιγόλογος, εὐρυμαθής, ἑλληνιστής, πολύγλωσσος, προσηνής, μειλίχιος, πρᾶος, ἐπιεικής, διδακτικός, φιλόξενος, ἀνεξίκακος, σοφός• ὑπὲρ δὲ πάντα ὑπῆρξε παράδειγμα εὐγενείας καὶ ἀριστοκρατικότητος ἀκόμη, ὡς ἔπος εἰπεῖν καὶ ὡς ἀβιάστως ἅπαντες συμμαρτυροῦσιν.

Ὡς Ἀρχιθύτης Δέρκων ἐτέλει τακτικῶς τὴν Θείαν Λειτουργίαν. Ὑπῆρξε δὲ ἄψογος ὡς λειτουργός. Συνήθιζε νὰ προσέρχεται ἐνωρίτατα εἰς τὸν Ναόν, ὅπου ἔμελλε νὰ λειτουργήσῃ. Ὁμοίως, ἐπεσκέπτετο ἀνελλιπῶς ἅπαντας τοὺς τῶν ἐκασταχοῦ Κοινοτήτων τῆς Ἐπαρχίας αὐτοῦ Ἱεροὺς Ναούς, τὰ πολυάριθμα ἁγιάσματα, τὰ κοιμητήρια. Ἦτο φιλακόλουθος, διεκρίνετο μάλιστα ἐπὶ καλλιφωνίᾳ τε καὶ ὑψιφωνίᾳ, κατὰ παλαιὰν φαναριώτικην καὶ πολίτικην παράδοσιν, ἐνῷ, οὐχὶ σπανίως, ἀνήρχετο καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναλογίου ἐκτελῶν χρέη ἱεροψάλτου. Μνημειώδεις ἔχουν παραμείνει αἱ μελίφθογγοι ἐκφωνήσεις του, καθὼς καὶ αἱ ὑπ’ αὐτοῦ ἐμμελεῖς ἀπαγγελίαι τῶν τε Χαιρετισμῶν τῆς Κυρίας Θεοτόκου καὶ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀγάπης.

Ὡς πνευματικὸς πατὴρ ηὐτύχησε νὰ ἀποκτήσῃ ἀρκετὰ πνευματικὰ τέκνα, ἅτινα εὐλαβῶς καὶ εὐγνωμόνως κλίνουν σήμερον γόνυ πρὸ τῆς νεκρικῆς αὐτοῦ κλίνης, καθὼς δὲν ὑπῆρξε μόνον καθοδηγητὴς καὶ διδάσκαλός των, ἀλλὰ καὶ ἐμπράκτως καὶ ποικιλοτρόπως καὶ ἀδιαπτώτως ἐστήριξεν αὐτοὺς

ἐν εἰλικρινεῖ ἀγάπῃ καὶ κατήρτισεν αὐτοὺς ἐν ἀληθινῇ σοφίᾳ καὶ βαθείᾳ πρᾳότητι. Διὰ τῶν χαριτοβρύτων χειρῶν του κεχειροτόνηκε Διακόνους καὶ Πρεσβυτέρους, ἀλλὰ καὶ Ἐπισκόπους, ὡς τὸν Ἐπίσκοπον Ναζιανζοῦ καὶ νῦν Σεβ. Μητροπολίτην Ταλὶν καὶ πάσης Ἐσθονίας κύριον Στέφανον, τὸν Σεβ. Μητροπολίτην

επίσκοπον

οοπολίτην

άλαν).

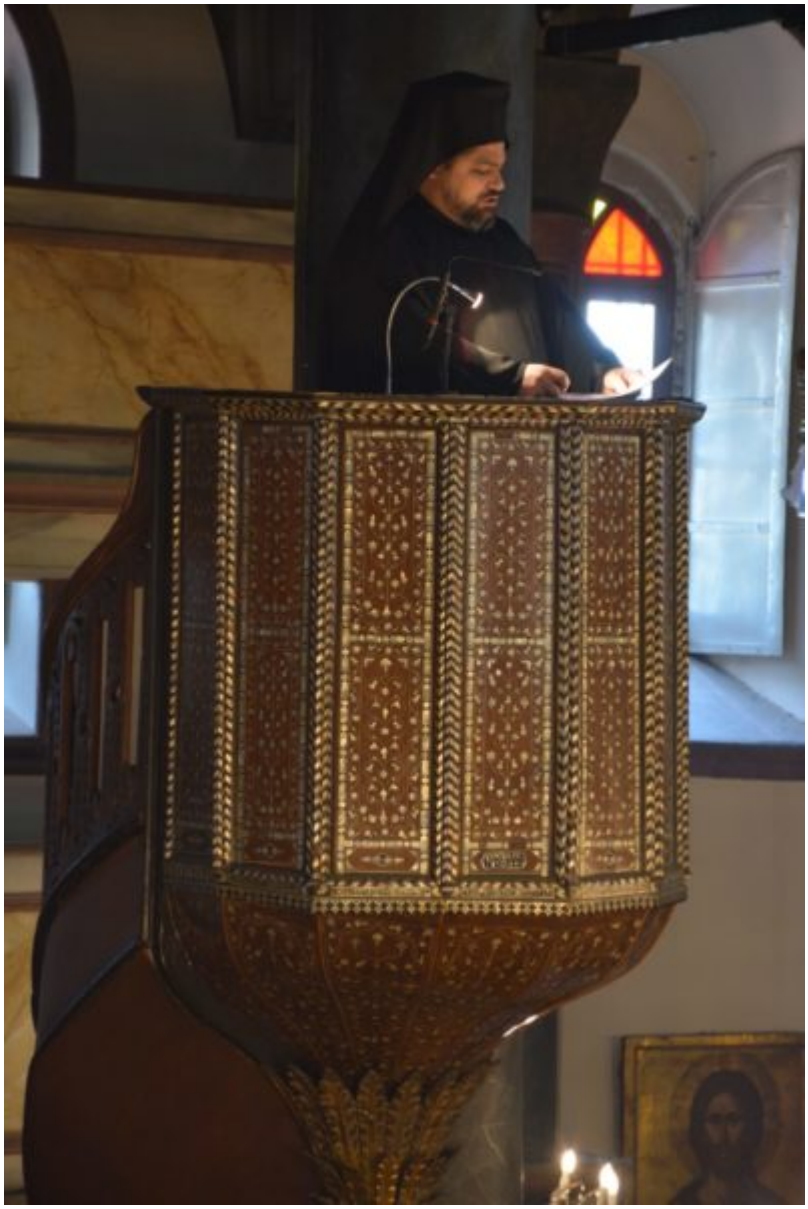

Ὡς Ποιμενάρχης διεκρίθη διὰ τὴν στοργικότητα δι’ ἧς περιέβαλλεν ἀδιακρίτως τοὺς ὑπ’ αὐτὸν κληρικούς, μὲ πρῶτον τὸν ἀείμνηστον Βοηθὸν παρ’ αὐτῷ Ἐπίσκοπον Ἀριανζοῦ καὶ μετέπειτα Μητροπολίτην Θεοδωρουπόλεως κυρὸν Γερμανόν. Ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος φαίνεται πὼς ἡ ῥῆσις Εὐαγρίου τοῦ Ποντικοῦ «Πᾶσαι τῷ γνωστικῷ ὁδοποιοῦσιν αἱ ἀρεταί• ὑπὲρ δὲ πάσας ἡ ἀοργησία» [Εὐάγριος ὁ Ποντικός, Κεφάλαια Πρακτικὰ πρὸς Ἀνατόλιον] ὑπῆρξε δι’ αὐτὸν ἀκλινὴς φάρος πολιτείας βίου. Ἐφ’ ᾧ καὶ μεθ’ ἁπασῶν τῶν Ἐπιτροπῶν τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἐπαρχίας αὐτοῦ ἐνεκαινίασε καὶ διετήρησεν ἀνέφελον συνεργασίαν. Ἐνδιεφέρθη προσωπικῶς διὰ τὴν ἀνακαίνισιν Ναῶν τῆς Ἐπαρχίας αὐτοῦ. Ἐστήριξε τὰς Φιλοπτώχους Ἀδελφότητας. Ἠγάπησε τὸ εὐάριθμον ποίμνιόν του καὶ εἰργάσθη ὑπομονητικῶς καὶ ἀκαταπονήτως ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν διὰ τὸ κοινὸν καλὸν καὶ τὴν προκοπὴν τῶν πάντων. Ἰδιαιτέρως δὲ ἠσχολήθη μετὰ τῆς ὠργανωμένης κατηχήσεως τῶν Ὁμογενῶν. Πρότυπόν του ὑπῆρξεν ἡ ἐν Χαλκηδόνι περίφημος κατηχητικὴ κίνησις ἐπὶ ἡμερῶν τοῦ Χαλκηδόνος Μαξίμου (Βαπορτζῆ),

τοῦ μετέπειτα Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Μαξίμου Ε΄, τῆς ὁποίας ὡς νέος ἔσχε προσωπικὴν ἐμπειρίαν.

Ὡς Ἱεράρχης τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου διετήρει ἀρίστην ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν Μουσουλμάνων τῆς Ἐπαρχίας αὐτοῦ, ἰδίως ἐφόσον εἶχεν εἰς βάθος μελετήσει τὸ Ἰσλάμ, γεγονὸς ὅπερ τὸν καθίστα ἔτι πλέον πολύτιμον διὰ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ὁμοίως ἄρισται ὑπῆρξαν βεβαίως καὶ αἱ μετὰ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, τῶν Ἀρμενίων καὶ τῶν Προτεσταντῶν, κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν, τῆς Ἐπαρχίας αὐτοῦ σχέσεις. Ἰδιαιτέρα ἦτο ἡ σχέσις αὐτοῦ μετὰ τῆς γνωστῆς κινήσεως τῶν Focolari, γνωστὰ μέλη τοῦ ὁποίου ἔτρεφον βαθὺν σεβασμὸν πρὸς τὸ τίμιον αὐτοῦ πρόσωπον.

Ὁ προπεμπόμενος σήμερον Ἱεράρχης, δὲν εἶναι μυστικόν, ὅτι ἠγάπα μετὰ πάθους τὸ Πατριαρχεῖον. Ἐσέβετο ὑπερλίαν τὸ σεπτὸν πρόσωπον τῆς Ὑ. Θ. Παναγιότητος καὶ ἐμνημόνευε συχνῶς καὶ εὐγνωμόνως τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος Ὑμῶν, τοῦ Χαλκηδόνος Μελίτωνος τοῦ Χατζῆ, τοῦ καὶ χειροτονήσαντος αὐτὸν εἰς Ἐπίσκοπον. Ἀπὸ Ἰανουαρίου 1977, ὁπότε καὶ ἐκλήθη ὡς Συνοδικὸς Πάρεδρος ἐν τῇ Ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ἐφοίτα ἀνελλιπῶς εἰς τὰς συνεδρίας τοῦ ἀνωτάτου ἐκκλησιαστικοῦ Βουλευτηρίου. Διετέλεσε δὲ μέλος καὶ Πρόεδρος σειρᾶς ὅλης Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν ἐπὶ ἔτη. Συμμετεῖχεν εἰς Πατριαρχικὰς Ἐξαρχίας. Συνώδευσε δύο Πατριάρχαις εἰς πολυαρίθμους ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ἱεραποδημίας αὐτῶν. Ἡ δὲ Μήτηρ Ἐκκλησία, γνωρίζουσα πάντοτε νὰ εὐεργετῇ τὰ πιστὰ καὶ ὀτρηρὰ τέκνα αὐτῆς, τὸν μὲν Ἰούλιον τοῦ 2004 ἀπέδωκε τῷ Δέρκων Κωνσταντίνῳ τὴν Γεροντικὴν ἀξίαν, τὸν δὲ Αὔγουστον τοῦ 2011 ἐξελέξατο αὐτὸν εἰς τὴν λίαν προβεβλημένην Γεροντικὴν Μητρόπολην Νικαίας, ἀποβλέπουσα εἰς τὴν πολύτιμον αὐτοῦ συνεισφορὰν καὶ ἀπὸ τῆς νέας αὐτοῦ θέσεως ταύτης.

Καὶ δὲν διεψεύσθησαν αἱ χρησταὶ προσδοκίαι τῆς Ἐκκλησίας. Διότι ὁ Νικαίας Κωνσταντῖνος ἐπὶ μίαν δεκαετίαν ὑπῆρξε καὶ πάλιν πρόθυμος συναντιλήπτωρ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, κατέστη ὁμολογουμένως ὁ εὐγενὴς καὶ πολιὸς Νέστωρ τῆς ἐνταῦθα Ἱεραρχίας, τὸ ὑπόδειγμα συνόλου τοῦ ἐν τῇ Πόλει ἡμῶν κλήρου. Ἱστορικαὶ ἔμειναν αἱ πρὸς τὴν Ὑ. Θ. Παναγιότητα ἄψογοι προσφωνήσεις αὐτοῦ, ἐπὶ διαφόροις εὐκαιρίαις καὶ ἐπετείοις, τὰς ὁποίας μετὰ μεγάλης ἀδημονίας, χαρᾶς καὶ προσοχῆς προητοίμαζε καὶ ἐν ἀγάπῃ πολλῇ ἐξεφώνει.

Παραλλήλως, ὁ ἀείμνηστος Γέρων ἐκαλλιέργησε μετὰ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, Σεβ. Μητροπολίτου Γέροντος Δέρκων κυρίου Ἀποστόλου, λίαν ἀγαθὰς διαπροσωπικὰς σχέσεις. Προσήρχετο συχνῶς εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ τελουμένας Λειτουργίας. Συμπροσηύχετο ἱστάμενος διακριτικῶς ἐν τῷ Ἱερῷ Βήματι καὶ ἐνίοτε, τῇ κανονικῇ ἀδείᾳ τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου, ἐχοροστάτει εἰς Πανηγυρικοὺς Ἑσπερινοὺς ἢ Θείας Λειτουργίας, κυρίως ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίας Παρασκευῆς

Θεραπείων, κατὰ τὴν ὀνομαστικήν του ἑορτήν, καὶ ὅσον αἱ δυνάμεις του τὸ ἐπέτρεπον.

Κατακλείοντες ἐν συγκινήσει τὴν βραχυτάτην ταύτην καὶ ἀνεπαρκῆ ὁπωσδήποτε ἀναφορὰν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἔργον τοῦ προκειμένου ἡμῖν πολυσεβάστου Γέροντος Ἱεράρχου, οὐκ ἔχομεν ὑπομνῆσαι ἄλλό τι, εἰ μὴ τὸ καινοδιαθηκικὸν «ὃς δ᾽ ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ» [Ματθ. ε΄, 19]. Διότι, κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην, τὸ πλέον σημαντικὸν διὰ πάντα λειτουργὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ἐπιθυμοῦντα τὸν τίτλον τοῦ διδάχου τοῦ ἐμπεπιστευμένου αὐτῷ ποιμνίου, εἶναι ἡ διὰ τοῦ παραδείγματος αὐτοῦ διδασκαλία τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος, διαχρονικῶς διψῶντος διὰ τοιαῦτα παραδείγματα. Γνωστοῦ δὲ ὄντος ὅτι ὁ ἀείμνηστος Γέρων Νικαίας εἶχεν ἀναμφιλέκτως κατακτήσει τὴν ἔξωθεν καλὴν μαρτυρίαν Ὑμῶν, Παναγιώτατε, ἁπάσης τῆς ἐνταῦθα σεπτῆς Ἱεραρχίας, τῆς ἐνταῦθα Ὁμογενείας, καὶ γενικῶς τοῦ κόσμου, Ὀρθοδόξου τε καὶ μή, δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ἐν ἀσφαλείᾳ ὅτι ἐν ζωῇ ὑπῆρξε διὰ πάντας ἡμᾶς διδάσκαλος ἤθους, εὐγενείας, ἀφοσιώσεως εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ πραότητος, καθὼς διὰ βίου ἐδίωκε «δικαιοσύνην, εὐσέβειαν, πίστιν, ἀγάπην, ὑπομονήν, πραότητα» [Τιμ. Α΄, Ϛ’, 11]. Ὅθεν, ὡς γνήσιοι κατὰ Χριστὸν καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μαθηταὶ αὐτοῦ, βοῶμεν ἐκ μυχίων ψυχῆς τὸ:

«Γέροντος Κωνσταντίνου,
τοῦ Νικαίας ἀγαθοῦ Ἀρχιθύτου,
αἰωνία εἴη καὶ ἄληστος ἡ μνήμη»!

Γένοιτο.

Πηγαὶ – Βοηθήματα

Ἀνθηφόρος Μητροπολίτου Δέρκων Κωνσταντίνου, Πεντηκονταετία προσφορᾶς στὴν Ἐκκλησία 1950 – 2000, ἐκδ. Συνδέσμου τῶν ἐν Ἀθήναις Μεγαλοσχολιτῶν, Ἀθήνα, 2001.
Τρέχον Ἀρχεῖον Ἀρχιγραμματείας Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Φάκελλος Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δέρκων, Β΄ (2003 –).
Ἐπετηρὶς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἔτους 2021, ἐκδ. Ἱδρύματος Ὑποστηρίξεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Θεσσαλονίκη, 2021.
Μητροπολίτου Νικαίας Κωνσταντίνου, Ἀνάλεκτα, ἐκδ. Σταμούλη, Θεσσαλονίκη, 2017.
Σταυρίδου, Β. Θ., Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Δέρκων, ἐκδ. Ἀφῶν Κυριακίδη ἀ.ἑ., Θεσσαλονίκη, 1990.
————————, Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Πριγκηποννήσων, ἐκδ. Ἀφῶν Κυριακίδη ἀ.ἑ., Θεσσαλονίκη, 2007.